

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

6.Bhar.113/2013/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2013. május 31. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A rágalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mind másodfokú bíróság 2013. február 20. napján kelt 27.Bf.10.624/2012/9. számú ítéletét **helybenhagyja**.

Az I. r., III. r. és IV. r. magánvádlókat a leletezés terhe mellett felhívja 10.000 (tízezer) - 10.000 (tízezer) forint eljárási illeték lerovására.

I n d o k o l á s :

A vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. május 22. napján kelt 30.B.34.019/2009/11. számú ítéletével 3 rb. rágalmazás vétsége miatt (Btk. 179. § (1) bekezdés) 1 évre próbára bocsátotta. A bíróság kötelezte a vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 5.000 forint tételes eljárási illetéket bűnügyi költség címén a III. r. magánvádlónak fizessen meg. Ugyanakkor a II. r. magánvádló feljelentése vonatkozásában az eljárást megszüntette.

A kihirdetett ítélet ellen a magánvádló indoklás nélkül, IV.r. magánvádló saját és irodája nevében fellebbezést jelentett be a büntetés súlyosítása érdekében. A vádlott felmentés, védője megalapozatlanság, a tényállás téves megállapítása miatt, védenca felmentése érdekében jelentett be fellebbezést.

A magánvádlók csatolták fellebbezésük írásbeli indokolását. Ebben kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a vádlottat 3.rb. a Btk. 179.§ (1) bekezdésébe ütköző rágalmazás vétségében mondta ki bűnösnek, mivel cselekményét nagy nyilvánosság előtt és aljas indokból valósította meg. Kifejtették, hogy az ügy előzménye alapján megállapítható, hogy a vádlottat a bosszú motiválta, ezért az irányadó bírói gyakorlat szerint ez alkalmas az aljas indok megállapítására. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság törvénysértően enyhe büntetést alkalmazott a vádlottal szemben, ezért a büntetés súlyosítására tettek indítványt.

A vádlott védője szintén csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Álláspontja szerint nem valósultak meg a rágalmazás tényállási elemei. Nem állapítható meg,

hogy védené a bűncselekmény alanya, mivel nem bizonyítható hogy a kijelentést ő tette volna, mivel az átutalást ismeretlen fiatalok segítségével az interneten bonyolította. Vitatta, hogy a tényállásban írt közlemény tényállításnak minősülne. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy I.r. vádlott azonosítható lenne a perköltségre és az ügyszámra való utalás alapján. Jogi álláspontja szerint a rágalmozás akkor befejezett, amikor a sértetten kívül más is tudomást szerez a rágalmozó tényről, ilyen azonban nem állapítható meg. Ez csak feltételezés, azonban a bűncselekmény megállapításához nem elegendő a lehetőség. Vélemény szerint a vádban írt közlés nem utal konkrét személyre. Mindezek alapján védené bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta.

Az elsőfokú bíróság határozatát a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2013. február 20. napján tartott nyilvános ülésen 27.Bf.10.624/2012/9. számú ítéletével felülbírálta és az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A másodfokú bíróság a vádlottat az ellene 2 rb. rágalmozás vétsége (Btk. 179. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette. A vádlott fennmaradó cselekményét becsületsértés vétségének (Btk. 180. § (1) bekezdés a) pontja I. fordulat) minősítette. A vádlottal szemben alkalmazott intézkedést megrovásra enyhítette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság határozata ellen a nyilvános ülésen jelen lévő magánvádlók fellebbezést jelentettek be a vádlott terhére, a vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették

A másodfokú bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezésüket az I. r. magánvádló, a III. és IV. r. magánvádlók a 2013. május 7. napján kelt írásos fellebbezésükben részletesen indokolták. Írásos fellebbezésükben sérelmezték, hogy a Be. 358. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt rendelkezések ellenére a vádlott, illetve a védője által bejelentett fellebbezés indokolását a másodfokú bíróság a nyilvános ülés kitűzésével egyidejűleg nem kézbesítette a magánvádlóknak, ezáltal nem volt lehetőségük arra, hogy azt megismerhessék. Fellebbezésükben kitértek arra, hogy a másodfokon eljáró bíróság tévesen minősítette a vádlott által elkövetett cselekményt rágalmozás helyett becsületsértésnek, tévesen mellőzte a cselekmény nagy nyilvánosság előtt és aljas indokból elkövetettként való minősítését és tévesen mentette fel a vádlottat az I. r. és a IV. r. magánvádló sérelmére elkövetett bűncselekmény vádja alól. Ennek következtében törvénysértően enyhe büntetés kiszabására került sor. Indítványozták, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság határozatát változtassa meg és a vádlott bűnösségét állapítsa meg 2 rb. rágalmozás vétségébe is, valamint 1 rb. minősített rágalmozás vétségében, és a vádlottal szemben súlyosabb büntetést szabjon ki.

A vádlott védője a másodfokú bíróság határozatával kapcsolatosan írásos észrevételeket terjesztett elő. Ebben kifejtette azon álláspontját, hogy az ítélet marasztaló része nem, csak a felmentéssel érintett része támadható fellebbezéssel. A másodfokú bíróság határozatában foglalt felmentő rendelkezésekkel és annak indokolásával egyetértett, ugyanakkor hivatkozott arra is, hogy a becsületsértés

tekintetében is felmentő rendelkezés meghozatalának lett volna helye. Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság védencét e bűncselekmény miatt emelt vád alól is mentse fel.

A másodfokú nyilvános ülésen a magánvádlók jogi képviselője az írásban indokolt fellebbezését fenntartotta. Továbbra is kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság a magánvádlók részére nem kézbesítette a vádlott és védőjének fellebbezését, így megfelelően nem volt idejük felkészülni a másodfokú eljárásra. Véleménye szerint ezzel a másodfokú bíróság megsértette a Be. 494.§ (2) bekezdésére figyelemmel a Be. 358.§ (1) bekezdés e/ pontját. Kifejtette, hogy a védelem érvelésével és annak indokolásával nem ért egyet és a másodfokú bíróság határozatában foglaltakat is vitatta. Álláspontja szerint az ügyvédi iroda becsülete és az ügyvéd becsülete ugyanazon a jogalapon nyugszik, ezért a rágalmazás e két sértett esetén egyaránt megállapítható. Álláspontja szerint I.r. magánvádló és elhunyt felesége szintén elszenvedte a vádlott részéről a súlyosan rágalmazó kijelentést, ezért mindkettőjük tekintetében feltétlenül megvalósult a bűncselekmény, a rágalmazás minősített esete. A becsületsértő kijelentés a bankszámlán a közlemény rovatban megjelent ezért azt mások is elolvashatták. Álláspontja szerint a bankszámlakivonaton feltüntetett kijelentés megalázó, kínos, mely egyaránt sérti az ügyvédi iroda tekintélyét és megítélését, valamint a magánvádló természetes személyek becsületét is, mivel az nagy nyilvánosság előtt, más személyek részére is megismerhetővé vált. Álláspontja szerint az ügyvédi becsület, méltóság megsértését, az elszenvedett sérelmet nem tükrözi a kiszabott joghátrány, ezért annak súlyosítását indítványozta.

A vádlott és védője az írásban előterjesztett észrevételeit kiegészítve tartotta fenn. Álláspontja szerint az egész ügyben abból kell kiindulni, hogy az első- és másodfokú bíróság által megállapított tényállásból, illetőleg a tények alapján lehet-e arra gondolni a sértetteknek, hogy a kijelentés őrájuk vonatkozik. Véleménye szerint a bankszámlakivonaton szereplő kifejezésből a sértettek köre egyértelműen nem állapítható meg. Hivatkozott arra is, hogy a bűncselekményt mással szemben kell megvalósítani, e személyt objektív alapon be kell tudni azonosítani. Jelen esetben a lehetséges sértettek nem azonosíthatók be, mivel ők nincsenek nevesítve, az ügyszámból pedig a sértettekre következtetni nem lehet. Álláspontja szerint a természetes személy magánvádlók kiléte csupán az ügyszámból nem azonosíthatók be. Ezért egyet értett a másodfokú ítélet azon megállapításával, hogy az I.r. magánvádló nem lehet a bűncselekmény passzív alanya. Kihangsúlyozta, hogy a magánvádlóknak nem sikerült nevesítenie azokat a személyeket sem, akik megismerhették a bankszámlakivonaton szereplő kijelentést. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítéletét és döntését teljes körűen megindokolta, a tényállás megalapozott, annak harmadfokú eljárás keretében történő felülmérlegelésére nincs lehetőség. Fenntartotta azon indítványát, hogy a harmadfokú bíróság a fennmaradó bűncselekményben is mentse fel a vádlottat.

A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság, a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. § (1) bekezdése alapján felülbírált. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy nem alapos a védő azon észrevétele, hogy a harmadfokú felülbírálat jelen esetben csak részleges lehet. A Be. 387. § (2) bekezdése szerint, ha az ítélet több bűncselekményről rendelkezett a harmadfokú bíróság az ítélet minden rendelkezését felülbírálja, kivéve a másodfokú bíróság által az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő, vagy eljárást megszüntető rendelkezését helybenhagyó részét. Jelen esetben ilyen másodfokú rendelkezés nem volt, az elsőfokú bíróság eljárást megszüntető ítéleti rendelkezése első fokon jogerőre emelkedett, arra a másodfokú felülbírálat nem terjedt ki.

A harmadfokú bíróság egyetértett a magánvádló képviselőjének azon észrevételével, hogy eljárási szabálysértést valósított meg a másodfokú bíróság, amikor nem kézbesítette a magánvádlóknak a védő fellebbezésének írásbeli indokolást a Be. 358. § (1) bekezdés e/ pontjában meghatározottak ellenére. A harmadfokú bíróság megjegyzi továbbá, hogy a másodfokú tanács akkor járt volna el helyesen, ha a Be. 366. § (6) bekezdése alapján felhívja az érdekeltet figyelmét, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított minősítéstől eltérően minősülhet a vád tárgyává tett cselekmény. A harmadfokú bíróság álláspontja szerint azonban ezek az eljárási szabálysértések nem jelentettek olyan a Be. 375. § (1) bekezdésében írt súlyos eljárási szabálysértést, amelyek lényeges kihatással lettek volna a másodfokú határozatra, ezért nem vezethetett annak hatályon kívül helyezéséhez. Egyebekben mind az első, mind pedig a másodfokú bíróságok eljárási szabályokat maradéktalanul betartották.

A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság határozatát teljes körűen bírálta felül annak minden rendelkezése tekintetében. A Be. 388. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletet meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, amit megalapozottnak ítélt. A másodfokú bíróság álláspontjával a harmadfokú bíróság maradéktalanul egyet értett. A felülbírálat alapját képező ítélet mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a harmadfokú bíróság is irányadónak tekintette. A vádlott indítványa eltérő tényállás megállapítása útján felmentő rendelkezés meghozatalára, eredményre nem vezethetett, eltérő tényállás megállapítása a harmadfokú eljárásban egyébként sincs lehetőség.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú bíróság határozata ellen bejelentett fellebbezések nem megalapozottak.

A becsülethez, jó hírnévhez való jog alapvető emberi jog, amit a büntető és polgári jog komplex védelembe részesít. E jogok védelmét azok súlyos jogsértés esetén a büntető jog szankciórendszerével is biztosítani kell. Egyetértett a harmadfokú

bíróság a másodfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a magánvádlók által nehezményezett és a vádlott által leírt kifejezés olyan súlyú, hogy annak megítélése a büntető jog hatálya alá esik. A harmadfokú bíróság a továbbiakban is mindenben egyetértett a másodfokú bíróság jogi álláspontjával.

A Btk. 179. § (1) bekezdése szerint a rágalmazás vétségét valósítja meg aki valakiről, más előtt, a becsület csorbítására alkalmas tény állít vagy híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ. Súlyosabban büntetendő az elkövető, ha a cselekményét aljas indokból vagy célból, nagy nyilvánosság előtt, vagy jelentős érdeksérelmet okozva követi el.

A Btk. 180. §-ába ütköző becsületsértés vétségét az valósítja meg, aki a 179. § esetén kívül mással szemben a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben, nagy nyilvánosság előtt a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el.

A harmadfokú bíróság egyetértett a másodfokú bíróság indokolásában kifejtettekkel abban a körben, hogy a vádlott által hivatkozott kijelentés súlyosan dehonesztáló kifejezés, a „szexuális szolgáltatás ellenértéke” megjelölése az átutalás közleményében nem tényállítás, hanem a becsület csorbítására alkalmas kifejezés használata, becsmérlő véleménynyilvánítás és kritika. A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott a magatartásával nem a rágalmazás, hanem a becsületsértés vétségének törvényi tényállási elemeit valósította meg.

Egyetértett a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel abban a körben, hogy a tényállásban írt bűncselekmény passzív alanya a jogi képviselőt ténylegesen ellátó ügyvéd lehet, akinek az emberi becsületét sértette a hivatkozott kijelentés, az az ügyvédi iroda társadalmi megbecsülését nem érinthette. Helyes a másodfokú bíróság azon megállapítása is, mely szerint a IV.r. magánvádló és az Ügyvédi Iroda - bár az iroda maga is bír önálló jogképességgel - lényegében azonosak, mivel a IV.r. magánvádló az ügyvédi irodának egyedüli tagja.

A másodfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy mind a rágalmazás, mind a becsületsértés tekintetében a passzív alanynak konkrétan beazonosítható személynek kell lennie, és erre egy bírósági ügyszám feltüntetése nem alkalmas. Ebből következően egy bírósági ügyszámról arra következtetni, hogy a bűncselekmény sértette az I. r. magánvádló, következtetést levonni nem lehet.

A harmadfokú bírósága egyetértett a vádlott védőjének jogi érvelésével, mely szerint nem elég valószínűsíteni, hogy mások is tudomást szerezhettek a becsületsértő kifejezésről. Konkrét személyeket, akik a dehonesztáló tényállítást megismerték, a magánvádlók nem tudtak megjelölni, ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy a bűncselekmény más előtt valósulhatott meg, az eljárás adatai alapján nem lehet.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú bíróság az általa alapul vett tényállás alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy passzív alanyként kizárólag IV.r. magánvádló azonosítható, akinek munkaköre ellátásával összefüggésben értelmezhető az átutalási megbízáson szereplő megjegyzés, mint a becsület csorbítására alkalmas kifejezés használata a vádlott részéről. A másodfokú bíróság ezért helyesen minősítette a vádlott cselekményét 1 rb. a Btk. 180. § (1) bekezdés a) pontjának 1. fordulata szerint minősülő becsületsértés vétségének., és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottat, vádlottat további 2 rb. a Btk. 179. § (1) bekezdésében meghatározott rágalalmazás vétsége miatt emelt vád alól bűncselekmény hiányában fel kell menteni és a járulékos kérdésekben is helyes döntést hozott. Indokolása kimerítő és a logika szabályainak megfelelő

A másodfokú bíróság nem tévedett a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyának megítélésében, amikor büntetés helyett vele szemben a legenyhébb intézkedést alkalmazta. A harmadfokú bíróság egyetértett a másodfokú bíróság határozatában foglaltakkal, mely szerint a megrovás intézkedés jelen esetben megfelelően szolgálja a büntetési célokat, mellyel a bíróság rosszallását fejezi ki a vádlott által tanúsított bűncselekmény miatt. A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott terhére rótt cselekmény konkrét társadalomra való veszélyessége nem indokolja a törvény szigorának alkalmazását, ezért a másodfokú bíróság határozatát helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A harmadfokú bíróság észlelte, hogy a magánvádlók a másodfokú bíróság határozata elleni fellebbezés bejelentése során elmulasztották leróni a fellebbezési illetéket. Ennek összege az 1990. évi XCIII.tv. 52.§ (1) bekezdése alapján tízezer forint. Mivel a magánvádlók fellebbezése eredményre nem vezetett, a Be. 514.§ (4) bekezdése alapján a másodfokú bíróság kötelezte őket a le nem rótt illeték megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 397-§-án alapszik.

Budapest, 2013. május 31. napján

dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

dr. Ifkovics Béla s.k.
előadó bíró

dr. Mészáros László s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. május 31.

dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Karácsonyi Gabriella
tisztviselő